

An illustration of a person's legs from the knees down, wearing bright red high-heeled shoes. The legs are positioned in a walking or standing pose, with one foot slightly ahead of the other. The background is solid black, and the shoes cast a white shadow on the ground below.

မင်းဟိုက်ကြယ်

ဖိနပ်နဲ့တူတဲ့
မိန်းမများ

ကျွန်မ အမေ့အရှေ့မှာ ခြေစုံ ရပ်လိုက်မိတယ်။

"အမေ"

ပါးစပ်က အန်ထွက်လာတဲ့ အသံက မဝံ့မရဲ။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အဝတ်ထုပ်ကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်။ မွန်းကျပ်မှုကြောင့် ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်မှုတွေနဲ့ ။ တလိမ့်လိမ့် တက်ဆောင့်လာတဲ့ သောက အပူလုံးကို ကြိတ်မှိတ် မျိုချလိုက်တော့ မျက်ရည်စတွေက အတားအဆီး မဲ့လေတော့တယ်။

"အဟင့်။ သမီးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ အမေရယ်။ အဟင့်။ ဟီး ... အင့်"

အမေ့ကို သိုင်းဖက်ပြီး "တအီအီ "နဲ့ အားပါးတရ ငိုချလိုက်တယ်။

"အလို"

စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း ရုတ်တရက် ဝမ်းသာမှုတွေ ရရှိခဲ့တယ်။ အမေ ကျွန်မခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လက်ကလေးနဲ့ ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ အမေ့ရဲ့ အပြုအမူက ကျွန်မကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်စေခဲ့တာအမှန်။ ပြီးတော့ အခုအမေပြီးပြနေတဲ့ အမေ့ရဲ့ အပြုံး ...

"ဟုတ်တယ်။ ဒီအပြုံးက ကျွန်မ အမှားတစ်ခု လုပ်မိတိုင်း အမေ အမြဲပြီးပြတတ်တဲ့ အပြုံး"

စိတ်ထဲက တွေးမိတော့ ကြက်သီး မွေးညင်းတွေ ထလာမိတယ်။ အမေ့အပြုံးနဲ့ အတူ အတိတ်က အေးချမ်းတဲ့ အရိပ်တွေကလည်း ကျွန်မ အမြင်အာရုံထဲ။

"သမီး"

ဒေါ်မြသစ် မြရီရဲ့ ခြင်ထောင် နားကိုကပ်ပြီး လက်တို့ နှိုးလိုက်တော့

...

"ရှင် ... အမေ"

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ အိပ်ရာထဲ ငုတ်တုတ်ထ ထိုင်လိုက်မိတယ်။

"အေး ... အမေ ဈေးရောင်း သွားတော့မယ်။ ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ထမင်းဆီဆမ်းကို ပဲပြုတ်နဲ့ နယ်ထားတယ်။ နင့်အဖေ့နှီးရင်လည်း ထည့်ကျွေးလိုက်နော်။ ထမင်းချိုင့်လည်း အဆင်သင့်ပဲ။ မုန့်ဖိုးကတော့ နင့်အဖေဆီကပဲ ယူသွားတော့"

ပါးစပ်ကလည်း ပြော။ ပဲပြုတ်တောင်းတင်ဖို့ ခေါင်းခုလည်း ဒေါ်မြသစ် လုပ်လို့ နေတယ်။

"ဟုတ်။ ဒါနဲ့ ထမင်းချိုင့်က ဘာဟင်းလဲ အမေ့"

"ပဲသုပ်"

"ဟွန်း"

မြရီ သက်ပြင်းမော တစ်ချက်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ...

"ဒီနေ့လည်း ငါ့မျက်နှာ ငယ်ရဦးမှာ ပေါ့လေ"

တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလိုက်ပေမဲ့ ဒေါ်မြသစ် ကြားသွားပုံပဲ။ ဒေါ်မြ

သစ် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးပြီး ...

"ပဲပြုတ် ပူပူအိအိလေး။ ပဲပြုတ်"

မြရီရဲ့ စကားကို တကယ် မကြားတာလား။ ကြားရဲ့ သားနဲ့ မသိချင်
ယောင် ဆောင်သွားသလား ဆိုတာ မြရီ မပြောတတ်တော့။ ဒေါ်မြသစ်
ကတော့ ပဲပြုတ်တောင်း ခေါင်းပေါ်ရက်၊ ထဘီစကို ဘယ်လက်နဲ့ အသာ
မပြီး ပဲပြုတ် ရောင်းထွက် သွားလေတော့တယ်။

"ဟောဒီမှာ ပဲပြုတ် ပူပူအိအိလေးတွေ ရမယ်နော်"

ဒေါ်မြသစ် ဈေးရောင်း ထွက်တာဆိုရင်။ မနက် သုံးနာရီခွဲတိတိ။ ဒါ
မှ အလုပ်စောစော သွားရတဲ့ ဒေါ်မြသစ်တို့လို မရှိဆင်းရဲသားတွေ အတွက်
အဆာပြေကို စောစောစားရမှာ မဟုတ်လား။
